

[Bresemann.]

forslag finder Tilslutning fra de øvrige Partier her i Salen, hvis Ordførere faar Ordet efter mig, og jeg tillader mig ligeledes at smigre mig med det Haab, at det skulde lykkes at føre Lovforslaget igennem uden at nedsætte et Udvalg, thi i Virkeligheden er der jo ikke meget at undersøge i denne Sag, der ligger lige for.

Jeg vil dog gerne gøre et Par Bemærkninger om det, der for min Hjemegns Vedkommende i høj Grad taler for, at Lovforslaget bliver gennemført, men jeg vil forudskikke den Bemærkning, at lignende Tilstande, om end paa andre Omraader, findes overalt i Landet. Man vil vide, at jeg hører hjemme i en Egn, hvis Industri, Sukkerindustrien, har haft vanskelige Kaar det sidste Aar. Og dette gælder ikke alene Lolland-Falster, men ogsaa Sydjylland, Sjælland og Fyn. Sukkerroevlens nedsattes i Fjor med 25 pCt., det vil altsaa sige, at vore Landarbejdere mistede 25 pCt. af det Arbejde, som de skulde udføre om Sommeren, og at 25 pCt. af den Indtægt, som de skulde leve af om Vinteren, faldt bort. For Byarbejdernes Vedkommende var Virkningen den samme, idet Sukkerfabrikkerne og Safftstationerne maatte arbejde i en kortere Kampagne, end de ellers er vant til, og dette medførte altsaa en forøget Arbejdsløshed.

Baade paa Landet og i Byerne har det medført, at de Budgetter, som Kommunerne har udarbejdet, fuldkommen sprængtes, hvad jeg har nævnt et Par Gange, og at Kommunerne har maattet slutte deres Regnskaber med store Underskud paa Grund af de forøgede Bidrag til Hjelpekassen. Jeg finder det derfor ganske retfærdigt og rimeligt, at man nu søger at komme Kommunerne til Hjælp, idet jeg gentager, at det naturligvis ikke alene er paa de Egne, jeg har omtalt, at Kommunerne er i Trang og har sprængt deres Budgetter, men at det praktisk talt er i de fleste Dele af Landet.

Jeg vil nødigt misforstaas derhen, at man, naar dette Lovforslag nu bliver gennemført, hvad jeg gaar ud fra det bliver, derved afbøder Ulykkerne i Fremtiden. Det gør man jo ikke; dette Lovforslag omhandler kun de Ulykker, der allerede er indtruffet, og som har vanskeliggjort Kommunernes Stilling. Jeg skal ikke i denne Forbindelse omtale de Vanskeligheder, vi imødeser paa de roedyrkende Egne i den kommende Tid, for saa vidt angaar Roedyrkerne, Ejendomsbesidderne, Haandværkerne og de industridrivende o. s. v., som jo alle er interesseret i denne Industri — det kommer vi

vist desværre til at tale om andetsteds inden ret længe —, men jeg vil gerne understrege, at det, hvis Sukkerindustrien standser, hvad det i hvert Fald ser ud til i Dag, betyder Arbejdsløshed for 12 000 Landarbejdere. Vi er jo ikke vant til at have saa store Masser af arbejdsløse Landarbejdere om Sommeren, men vi befrygter med god Grund, at det vil blive Tilfældet.

Naar man af principielle Grunde ikke kan gaa med til at undersøge, hvad der kan gøres for at undgaa saa store Ulykker som dem, jeg her ganske løseligt har berørt, ser jeg ikke rettere end, at saa maa man gaa med til at afhjælpe Ulykkerne gennem Arbejdsløshedsunderstøttelse. De, der kender mit Standpunkt til disse Spørgsmaal, ved, at jeg ikke er Tilhænger af Understøttelse, de ved, at jeg ofte har udtalt mig for, at det, det drejer sig om, er at skaffe Beskæftigelse.

Jeg har med disse Par Ord ment at ville fremsætte en meget indtrængende Henstilling om, at man paa de Steder, hvor dette Spørgsmaal skal afgøres, sætter Arbejdet i Højsædet og søger saa vidt muligt at opretholde de Industrier, vi har, eventuelt at faa nye Industrier i Gang. Men hvis man ikke kan det, og hvis man ikke kan tilsidesætte sine Principper og rette sig efter disse Ønsker, som jeg har fremsat, saa skal og maa man være forberedt paa, at Udgifterne for det danske Samfund til en fremtidig Underholdning af de arbejdsløse bliver store.

Jeg erkender, at disse Bemærkninger ikke i særlig Grad vedrører det foreliggende Lovforslag, som jo kun tager Sigte paa et meget beskedent Tilskud til de mest trængende Kommuner. Dette Forslag er vi, forekommer det mig, stærkt interesserede i at faa ført igennem, og jeg anbefaler det til Vedtagelse og til hurtig Gennemførelse i dette høje Ting.

Sevelsted: Det foreliggende Lovforslag om ekstraordinært at bevilge Kommunerne 1 Mill. Kr. i Statstilskud til deres Hjelpekasseudgifter i Aaret 1929—30 forekommer mig ikke at være særlig vel begrundet paa det nuværende Tidspunkt. For at man overhovedet kan tage Stilling til Lovforslagets Berettigelse, synes jeg absolut, man maa vide Besked om, hvor store Kommunernes Hjelpekasseudgifter har været eller vil blive i Aaret 1929—30.

Naar den højtærede Socialminister baade i sin Forelæggelsestale og i Bemærkningerne til Lovforslaget gaar ud fra, at disse Udgifter i 1929—30 sikkert vil være